

T.C.
YARGITAY
Ceza Genel Kurulu

Esas No :
2010/11-17

Karar No :
2010/65

tirazname :
2009/177761

TUTUKLU

Y A R G I T A Y   K A R A R I

Kararı veren

Yargıtay Dairesi : 11. Ceza Dairesi

Mahkemesi : S NCAN 2. Asliye Ceza

Günü : 19.02.2009

Sayısı : 700-116

Davacı : K.H

Ma durlar : 1- Ahmet Sancak, 2- Bekta Erkan

Sanık : Cumayi Karaa aç

Hırsızlık ve banka kartının kötüye kullanılması suçlarından sanık Cumayi Karaa aç'ın;

1- Ma dur Bekta 'a yönelik;

Hırsızlık suçundan 5237 sayılı TCY'nın 141/1, 53 ve 63. maddeleri uyarınca 1 yıl hapis,

Banka kartının kötüye kullanılması suçundan, 5237 sayılı TCY'nın 245/1, 168/2, 52, 53 ve 63. maddeleri uyarınca 2 yıl hapis ve 12.000 Lira adli para cezası,

2- Ma dur Ahmet'e yönelik;

Hırsızlık suçundan 5237 sayılı TCY'nın 141/1, 53 ve 63. maddeleri uyarınca 1 yıl hapis,

Banka kartının kötüye kullanılması suçundan 5237 sayılı TCY'nın 245/1, 168/1, 52, 53 ve 63. maddeleri uyarınca 1 yıl 4 ay hapis ve 8.000 Lira adli para cezası ile cezalandırılmasına ilkin, Sincan 2. Asliye Ceza Mahkemesince verilen 19.02.2009 gün ve 700-116 sayılı hüküm, sanık müdafii tarafından temyiz edilmekle, dosyayı inceleyen Yargıtay 11. Ceza Dairesince 11.11.2009 gün ve 17334-12886 sayı ile;

“UYAP üzerinden 09.11.2009 tarihinde alınan nüfus kaydının, sanığın karar ba lı lında yazılı ve savunması alınırken tespit edilen kimlik bilgilerinin aynı olması, sanığın ATM cihazına plastik düzenek yerleştirilerek ikâyetçilerin kartının sıkı masını sağlayıp yardım bahanesiyle ifrelerini örendikten sonra bir vesileyle yakındaki büfeye göndererek içinde bankamatik kartı bulunan plastik düzene i yerinden alıp banka bir bankamatikten ikâyetçilerin hesaplarından para çekmekten ibaret eylemlerinin; ayrı ayrı ‘hırsızlık’ ve ‘banka ve kredi kartının kötüye kullanılması’ suçlarını oluşturdu u kanaatine ula an mahkemenin dosya içeri ine uygun olan ve vicdani kanıyı yansıtan gerekçesine göre, kabul ve takdirinde isabetsizlik görülmedi inden, tebli namedeki bozma isteyen dü üncelere i tirak edilmemi , ikâyetçi Ahmet Sancak'a kar ı i lenen banka ve kredi kartının kötüye kullanılması eyleminden dolayı TCK'nın 168/1. maddesi uyarınca tayin olunan temel cezadan 2/3 oranında indirim yapıldı ı halde, indirim oranının 1/3 olarak gösterilmesi ise yerinde giderilebilir yazım hatası olarak görüldü ünden bozma nedeni yapılmamı tır” biçiminde ele tirilmek suretiyle onanmı tır.

Yargıtay C.Ba savcılı ı ise, 13.01.2010 gün ve 177761 sayı ile;

“Uyu mazlı ın çözümü için 765 sayılı TCK'nun 79 ve 525/b-2. maddelerine kar ılık

olarak düzenlenen 5237 sayılı TCK'nun 44, 245. maddelerindeki ko ullaharın irdelenerek; suç kastı, suçların içtimalı, kanunilik prensibi, hakkaniyet ilkesi gibi suçun kurucu unsurları ve hukukun evrensel ilkeleri ile ili kilendirilmesi, buna göre fikri içtimalı ko ullaharının gerçekte ip gerçekte medi inin kanuni düzenleme, yargı kararları ve ö retideki görü lerden yararlanı-larak ortaya konulması gerekmektedir. Sincan 2. Asliye Ceza Mahkemesi tarafından kredi kartının kötüye kullanılması suçunun yanında hırsızlık suçunun da olu tu una karar veri-lirken ileri sürülen gerekçelerle birlikte bu gerekçeleri kabul eden Yargıtay 11.Ceza Daire-sinin uyu mazlı a konu onama gerekçeleri dikkate alındı ında; somut olayda incelenmesi gereken ba lıca sorunları ana ba lıklar altında ö yle sıralamak mümkündür:

1-) Fikri içtimalı ko ullaharının mevcut olup olmadığı,

2-) 5237 sayılı TCK'nun 245. maddesinin üçüncü fıkrasında eylemin daha a ır cezayı gerektiren ba ka bir suç olu turmadı ı takdirde anılan fıkranın uygulanaca ının belirtilme-sine kar ın, aynı maddenin birinci fıkrasında böyle bir ibarenin yer almamasının nasıl yorumlanaca ı,

3-) 765 sayılı TCK'nun 525/b maddesinin 2. fıkrası ile 5237 sayılı TCK'nun 245/1. maddesi arasında fark bulunup bulunmadı ı;

Sorunların çözümüne gelince;

1'inci Sorun: Fikri içtimalı halinde bir fiil ya da bir bütün te kil eden fiiller ile kanunun birden fazla hükümlerinin ihlalini ifade eden suçların toplanmasına ra men bütününün bir suç sayılması itibariyle toplama sadece fikri veya ekli mahiyet ta ımaktadır. Fikri veya ekli toplamada, fiil veya bütünü meydana getiren fiiller bir tek suç i leme kararının neticesidir.

Fikri içtimada ortak bir unsuru bulunan birden çok suç vardır. Ve bu suçlar bir tek fiil ile meydana gelmektedir. Bu sebeple fikri içtimalı, birbirini kesen ve fakat merkezleri ayrı olan iki daire eklinde (Dönmezer-Erman, Ceza Hukuku, C.II, sh. 383-384) 'bu iki dairenin ortak alanları mevcutsa da her biri kendine has ba ımsız bir sahaya da sahiptir' (Erman, Askeri Ceza Hukuku, sh.28).

Fikri içtimanın Ko ullaharını u ekilde sıralamak mümkündür.

1-) Birden çok suç sonuçlayan tek ve aynı fiilin bulunması artı;

A-) Fiilin tek olması: Ceza hukukunda hareketle neticeyi birlikte belirtmek üzere 'fiil' terimi kullanılır. u halde, fiil dedi imiz zaman, sadece hareketi veya sadece neticeyi de il, fakat bunlardan her ikisini birden kastetmi oluruz. Fiilin iki unsuru olan hareketle, netice arasındaki ba lantı da, fiilin varlı ı için arttır ve buna da nedensellik ba ı denilir.

Bu genel tanımdan sonra somut olayımıza baktı ımızda; ba langıç a amasından itibaren hedefledi i parayı alabilmek için önce ATM cihazına plastik düzenek yerle tiren ve bu ekilde mü tekilere ait kartların sıkı masını sa layan sanı ın çe itli bahanelerle ifreyi ö rendikten sonra her iki kartı da ele geçirip, ba ka bir bankamatikten para çekmekten ibaret eylemlerindeki nihai amacının bankamatik kartından para çekmek oldu u konusunda herhan-ıgi bir ku ku bulunmamaktadır. Kredi kartlarının alınması mü tekiler açısından zarar olu tur-masına kar ın, sanık açısından herhangi bir de er ifade etti inden söz edilemez. Kartların ele geçirilmesi, hedeflenen fiilin i lenmesi için sadece vasıtaadır. Sonuç itibariyle sanık da; bankamatik kartlarını ele geçirdikten sonra suç yolunda ilerlemeye devam ederek ba ka bankamatikten para çekmek suretiyle gerçek amacını ku kuya yer vermeyecek ekilde ortaya koymu tur. Suçun dört kurucu unsurundan birisi olan ve manevi unsur olarak adlandırılan kastın da para çekmeye yönelik oldu u anla ılınca, ortada birden fazla hareketi tek bir sonuca ba layan bir fiilden söz edilmesi mümkün hale gelecektir.

B) Fiilin aynı olması: Bu art fikri içtimanın do al sonucudur. Fikri içtimada neticeyi meydana getiren icra hareketlerinin de gerçekte en suçlar bakımından ortak olması gerek-mek-tedir.

Somut olayımızda, kredi kartlarının sahiplerinin rızası hilafına alınmasından sonra

kullanılması her iki suçun ortak icra hareketlerini tekil etmektedir.

C-) Maddi neticenin çe itli ihlallerinin aynı anda sonuçlanması; ncelemeye konu olayda; mü tekilere ait kredi kartları alındıktan hemen sonra ba ka bir ATM cihazında kullanılmak suretiyle çe itli ihlallerin aynı zaman dilimi içerisinde sonuçlandı ı konusunda ku ku bulunmamaktadır. Zira kanunun birden fazla hükümlerini ihlal bir fiille olabilece i gibi bütün tekil eden fiiller ile de olabilir. Burada bütün tekil eden fiil ile netice gerçekleş mi tir.

2. Fiilin farklı kanun hükümlerini ihlal etmesi: Farklı kanun hükümlerinden maksat farklı suç tiplerini düzenleyen hükümlerdir.

Fiil bir ve tek oldu u halde birden fazla netice meydana gelebilir. Ancak failin kasdında birlik bulundu u için bir tek suç i lenmi sayılır. Bunun için her hadisede kasdı incelemek ve ona göre bir veya ayrı suç tekil edip etmedi ini ara tırmak gerekir.

Bu konunun daha iyi açıklı a kavu turulması ve suç vasfının belirlenebilmesi için mal varlı na kar ı i lenen suçlar bölümünde yer alan hırsızlık suçu ile bili im suçları bölümünde yer alan kredi kartının kötüye kullanılması suçu arasındaki irtibat bulunup bulunmadı ının irdelenmesi gerekmektedir. Bunun için bilgisayar suçlulu unun tarihsel geli imi ile Ceza Kanunumuzdaki konuya ili kin düzenlemeler üzerinde durulmalı, sonrada sistemin i leyi biçimi ile ö retideki görü ler birlikte de erlendirilmelidir.

Birinci sistemde, bilgisayar suçlarının korudu u hukuki yarar itibariyle, geleneksel suç tipi olarak tanımlanan (Örne in; sahtecilik, dolandırıcılık, hırsızlık gibi) suç tiplerinden hangisine benze iyorsa, o geleneksel suç tipi ile aynı bölüme yerle tirilmi tir.

kinici sistemde ise; hızla geli en siberetik evrimi dikkate alınmı , bilgisayar yoluyla yahut bilgisayara kar ı gerçekleş tirilen ve zaman içerisinde önceden öngörülmesi zor biçimde çe itlenen hukuka aykırılık yöntemleri de gözönünde tutularak, bilgisayar suçlarının gele-neksel suç tiplerinden ba ımsız ve ayrı suç tipleri oldu u kabul edilmi , bunların aynı kanunda yahut ana kod niteli indeki genel ceza kanunlarında, ancak geleneksel suç tiplerinden farklı bölümlerde düzenlenmesi yoluna gidilmi tir.

kinici sistemden etkilenen ceza kanunumuzda 14.06.1991 tarihinde yürürlü e giren 3756 sayılı Kanun ile 525. maddeden sonra gelmek üzere 'Bili im Alanında Suçlar' ba lıklı onbirinci bab eklenmi olup, bu husus Kanunun gerekçesinde 'suçların uygulamada kolaylık sa lamak üzere ayrı bir bölümde toplanması tercih edilmi tir' ekinde açıklanmı tir.

Prof. Dr. Ayhan Önder, suç tipleri bakımından herhangi bir ayırım yapılmadan, bilgisayar sisteminin kullanılması ile mal varlı na kar ı i lenen suçları 765 sayılı TCK'nun 525/b maddesi ile yaptırım altına alındı ını belirtmi tir.(ahıslara ve Mala Kar ı Cürümler. Sh:504)

Ord. Prof. Dr. S.DÖNMEZER ise, bili im suçlarına ili kin olarak ayrı bir düzen-lemeye gidilmesi zorunlulu unun, hırsızlık, dolandırıcılık gibi geleneksel suçların olu ması için alınacak veya elde edilecek eylerin bulunması, yerine göre bir mal olması gerekti i halde, bilgisayar suçları bakımından durumun farklı oldu unu ileri sürmü tür.(Ki iler ve Mala Kar ı Cürümler, 14.Bası Sh:506)

Ö retide benimsenen görü ler ı ında; somut olayımızda oldu u gibi ba kasına ait kredi kartı ile sahibinin rızası hilafına para çekilmesinden ibaret eylemin aynı zamanda mal varlı na kar ı i lenen suçların özel bir ekli oldu u konusunda duraksama bulunmadı ını kabul etmek gerekmektedir.

19.12.2006 günlü Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlü e giren, 5560 sayılı Yasanın 11. maddesi ile 5237 sayılı Yasanın 245. maddesine eklenen 'Birinci fıkraya kapsamına giren fiillerle ilgili olarak bu Kanunun mal varlı na kar ı suçlara ili kin etkin pi manlık hükümleri uygulanır' hükmüne yer verilmesi suretiyle bir anlamda 5237 sayılı Kanunda da kredi kartının kötüye kullanılması suçunun mal varlı na kar ı i lenen suçlarla irtibatı açık bir ekilde vurgulanmak istenmi tir.

Kaldı ki, 765 sayılı TCK'nun 79. maddesi ile buna karılık olarak düzenlenen 5237 sayılı TCK'nun 44. maddesi arasında da fark bulunmaktadır. 765 sayılı TCK'nun 79. maddesinde i lenen bir fiille kanunun farklı hükümlerinin ihlalinden söz edilmekteydi. Pr.Dr. zzet Özgenç (Türk Ceza Kanun Gazi erhi; Sh; 568) tarafından bu ifade tarzının do ru olmadı ı ifade edilmi tir. Çünkü, i lenen fiil kanundaki tanıma uygun oldu u takdirde suç olu tur-maktadır. Suç olu turan fiil, ceza kanununa aykırı veya ceza kanununu ihlal eden fiil de ildir; aksine davranı normlarına ve dolayısıyla ki inin yükümlülüklerine aykırı bir fiildir. Bu bakımdan, yeni TCK'nun farklı neviden fikri içtimain düzenlendi i 44'üncü maddesinin ifadesi, 765 sayılı Kanununki ile aynı de ildir. Yukarıda da belirtildi i gibi, farklı neviden fikri içtima halinde, bir fiil ile kanunda tanımlanan birden fazla farklı suç i lenmektedir. Bir suçun temel ve nitelikli ekillerinin dı ındaki suçlar, fikri içtima uygulamasında farklı suç olarak kabul edilmelidir. Farklı neviden fikri içtima halinde, bir fiille i ledi i birden fazla farklı suçların her birinden dolayı failin ayrı ayrı cezalandırılması yoluna gidilmemektedir. Kanun koyucu faile bu suçların en a ırının cezasının verilmesi ilkesini benimsemi tir. Böylece 'erime' sistemine taraftar olunmu tur.

2.Sorun: 5237 sayılı TCK'nun 245. maddesinin üçüncü fıkrasında sahte olu turulan ya da üzerinde sahtecilik yapılan kredi kartının kullanılarak haksız kazanç elde edilmesi durumunda; eylemin daha a ır bir cezayı gerektiren ba ka bir suç olu turmadı ı takdirde, anılan maddenin üçüncü fıkrasının uygulanaca ı belirtilirken; bu eyleme göre daha hafif bir cezayı içeren her ne suretle olursa olsun ele geçirilen kredi kartının kullanılması durumunda birden fazla suçun olu up olu amayaca ı sorusuna, ceza hukukunun, en temel de erlerinden birisi olarak benimsenen kanunilik ve hakkaniyet ilkesi sınırları içerisinde cevap aranması gerekmektedir.

Kanun koyucu adaletin gerçekte tirilmesi için hakkaniyet ilkesini kabul etmi tir (5237 sayılı TCK'nun 3, MK'nun 4, BK'nun 44)

Adalet de hakkaniyet de ahlaka yöneliktir, ancak ikisi arasındaki dü ünçe farklıdır. Adalet hukuk kurallarına egemen en yüksek ahlaki dü ünçeyi ifade ederken, hakkaniyet somut olayın özelliklerini gözönünde tutarak adalete ula mak için ba vurulan yollardan biridir (somut olay adaleti).

Hakkaniyet adil olmayan kuralın de il, adil olmayan sonuçların de i tirilmesi amacına hizmet eder.

Tamamen sahte olu turulan ya da üzerinde sahtecilik yapılan bir kredi kartının kullanılması durumunda anılan fıkranın uygulanabilmesi için daha a ır cezayı gerektiren ba ka bir suçun olu up olu madı ı dikkate alınırken, kredi kartını bir ekilde ele geçirdikten sonra bunu kullanarak haksız çıkar sa layan ahıs açısından iki farklı suçun olu aca ının kabul edilmesi halinde adalete aykırı sonuçlara varılması kaçınılmaz bir gerçektir.

Burada çözülmesi gereken ba lıca sorun her ne suretle olursa olsun ele geçirme sözcü ünden ne anla ılması gerekti ine ili kindir. Olayların özelli i dikkate alınmadan soyut olarak kullanılan bir tercih hatalı sonuçların ortaya çıkmasına neden olabilir. O Zaman somut bir olayla kar ıla an hakim eylemin i lenmesinden sonraki davranı lar ile savunmayı birlikte de erlendirerek fikri içtimain gerçekte ip gerçekte medi ine karar verecektir. 5237 sayılı TCK'nun 245. maddesinin birinci fıkrasında eylemin daha a ır cezayı gerektiren ba ka bir suç olu turmadı ı ibaresine yer verilmemi olmas, suçların içtimainin geçersiz olaca ı anlamına da gelmez. Zira suçların içtimainin geçersiz olaca ı amaçlanmı olsaydı bunun maddede de istisnai bir hüküm olarak belirtilmesi gerekirdi. Böyle bir istisnai hüküm getirilmeden; suçların içtimainin kabul edilmemesinin, 'Kanunsuz Suç ve Ceza Olmaz' kuralına da aykırı olaca ı açıktır.

5237 sayılı TCK'nun 2. maddesinde: Kanunun açıkça suç saymadı ı bir fiil için kimseye ceza verilemez ve güvenlik tedbiri uygulanamaz. Kanunda yazılı cezalardan ve güvenlik tedbirlerinden ba ka bir ceza ve güvenlik tedbirine hükmolunamaz.

'Kanunsuz suç ve ceza olmaz' kuralı Türk Ceza Hukukunda, Devlet ve Yargıç kar ısında bireylerin 'Kamu Hakları' nın güvencesidir.

Doktrinde de erini koruyan bu kural, Anayasamızın (md.38) ilkeleri arasına girmi ve 5237 sayılı TCK'nun 2. maddesinde de açık bir ekilde ifade edilmi tir. Bu hükmün 2. maddede yer alması bile, kurala verilen önemi gösterir.

Kanunsuz ceza olamayaca ndan, suçun cezasının belirlenmi olması suçluların cezalandırılmasında arttır.

Bir fiili suç saymak ve cezalandırmak yetkisinin yalnız kanuna tanınması, bireylere özgürlüklerinin sınırı hakkında bilgi verir. Nelerin ne kadar yasak oldu unu bilmeye bireyin hakkı vardır. Bu hakkını kullanan birey yasak olanı yapmaktan çekinmek, yasak olmayanı yaparken de korkusuz hareket etmek imkânını kazanır. Kanun kuralına gerçek anlamını kanunun iradesi verir. Kanunun iradesi kanun koyucunun sübjektif iradesi de ildir. Yazılı formül içinde ifade edilmi objektif irade, kanunun iradesini olu turur. Kanunun iradesini gösteren formül zorunlu olarak genel ve soyut olaca ndan, kuralın önce içeri ini ve anlamını belirtmeden, iradenin somut olaylara uygulanmasına imkân yoktur. Pozitif hukuk, yorum faaliyetlerinin sınırını olu turur.

Suçların içtimasının uygulanamayaca ı yönündeki istisnai hükmün madde metninde yer almadı ı halde sanık aleyhine hüküm do uracak ekilde hırsızlık ve kredi kartının kötüye kullanılması suçlarının ayrı ayrı olu aca ını kabul etmek, kanun koyucunun iradesine de açıkça aykırılık te kil eder. Zira kanun koyucu, 5237 sayılı TCK'nun 44. maddesinde iradesini açıkça ortaya koymu tur. Özellikle sanık aleyhine getirilen hükümlerin hiç bir tereddüde yer vermeyecek ekilde kanunda açıkça belirtilmesi gerekir. Bu kural Türk Ceza Kanununun 2. maddesi ile hüküm altına alınan ve Anayasa hükümleri arasında da yer bulan suçların kanunili i prensibinin bir sonucudur.

3.Sorun: 765 sayılı TCK'nun 525/b maddesinin ikinci fıkrasında; bilgileri otomatik sisteme tabi tutmu bir sistemin kullanılarak hukuka aykırı yarar sa layan kimse cezalandırılırken, 5237 sayılı TCK'nun 245/1. maddesinde her ne suretle olursu olsun ele geçirilen kredi kartının sahibinin rızası hilafına kullanılarak yarar sa lanılması müeyyide altına alınmı tır. Her iki maddenin içeri ine bakıldı ında; 765 sayılı TCK'nun 525/b maddesinin ikinci fıkrasının ekli suça daha yakın oldu u açıkça görülmektedir. Ancak a a ıda ayrıntılı bir ekilde anlatılaca ı üzere benzer olaylardaki yerle ik uygulamalara bakıldı ında; her iki maddede düzenlenen suçun ekli suç olmadı ı açıkça görülecektir.

Yargıtay Yüksek Ceza Genel Kurulunun 11/04/2000 gün ve 6/62-72 sayılı kararı ile aynı do rultuda oldu u belirtilen 10/04/2001 tarih, 6/30-57 sayılı kararında; Yapı Kredi Bankasının Ç... ubesindeki ATM'nin kart konulan bölümüne önceden ka ıt yerle tiren sanı ın, i lem yapmak isteyen ikayetçinin kartının sıkı masını sa layıp, böylelikle sistemle ileti mi ve i leme geçilmesini engelledikten sonra, yardımcı olmak bahanesiyle Kredi Kartları Merkezini arıyor izlenimini verip önceden anla tı ı arkada ını cep telefonu ile arayarak ikayetçi ile görü mesini sa ladı ı sırada; kartını geri alabilmek, ya da iptal ettirebilmek umuduyla görü en ikayetçiye banka görevlisi gibi davranan arkada ının yaptırdı ı ifre kodlaması ile ikayetçinin ifresini ö renip, onun ayrılmasından sonra da kredi kartını sıkı tı ı yuvadan çıkartıp, iki ayrı ATM'den farklı tarihlerde toplam 600.000.000 Lira çeken sanı ın hukuka aykırı yarar sa laması eylemi TCK'nun 493/2. madde ve fıkrasındaki suçu de il aynı Kanununun 525/b-2. madde ve fıkrasında düzenlenen bilgileri otomatik i leme tabi tutmu bir sistemi kullanarak hukuka aykırı yarar sa lamak suçunu olu turaca ına karar vermi tir...

Yukarıdaki açıklamalar ve ö reti ile uygulamada benimsenen görü ler ı ı ında somut olayımıza baktı ımızda;

Yukarıda ayrıntılı bir ekilde anlatıldı ı üzere yerle ik uygulamalara konu edilen eylemlerde; çok daha organize bir hile ile kredi kartının haksız bir ekilde ele geçirilmesinden

sonra çok daha uzun zaman aralı ı içerisinde üstelik farklı tarihlerde iki ayrı banka ubesindeki ATM'lerden para çekilmesi olayında dahi Yargıtay Yüksek Ceza Genel Kurulu tarafından, sadece 765 sayılı TCK'nun 525/b-2. maddesindeki suçun olu aca ına karar verilirken; Yargıtay 11. Ceza Dairesi tarafından benzer eylemlerden dolayı 765 sayılı TCK'nun 504/3. maddesinde yazılı bulunan suçun olu aca ına karar verilmi tir. Örnek olarak gösterilen eylemlerin hiç birisinde dolandırıcılık suçunun olmazsa olmazını te kil eden malikin kartın teslimi konusunda fesada u ratılmı olsa dahi rızasının elde edilmemi olması ve hile ile elde edilen ifrenin kredi kartı olmaksızın hiçbir i e yaramayaca ının açıkça anla ılması kar ısında; Yargıtay 11. Ceza Dairesinin, eylemin 765 sayılı TCK'nun 504/3. maddesindeki suçu olu turaca ı yönündeki görü üne i tirak edilmedi i gibi bu ekilde bir nitelendirmenin Yargıtay Ceza Genel Kurulunun kararlarına da aykırı olaca ı da açıktır. Yargıtay 11. Ceza Dairesinin kararlarında vurgulanan Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun 28.12.2004 gün ve 2004/173-228 sayılı kararında özet olarak çek karnelerinin bankaya ait bir de er olması nedeniyle çek karnelerinin kullanılması suretiyle i lenen dolandırıcılık suçlarında bankaların vasıta olarak kullanıldı ı kabul edilmekle birlikte itiraza konu uyu mazlı ı ilgilendirecek ekilde eylemin nitelendirilmesi konusunda benzer bir tespitte yer verilmemi tir.

Açıklanan eylemlerde görüldü ü üzere 765 sayılı Kanuna göre eylemin nitelen-dirilmesi konusunda Yargıtay Ceza Genel Kurulu ile Yargıtay 11. Ceza Dairesinin görü lerı arasında fark bulunmasına kar ın; eylemin kül halinde tek bir suçu olu turdu u konusunda herhangi bir fark bulunmamaktadır. Ayrıca Yargıtay Ceza Genel Kurulunun 5237 sayılı Kanunun yürürlü e girmesinden sonra bu konuyla ilgili do rudan bir içtihadına rastla-nılamamasına kar ın, Yargıtay 11. Ceza Dairesi tarafından açıklanan bütün içtihatlar-da itiraza konu uyu mazlı ın benzeri olan eylemlerin 5237 sayılı TCK'nun 245/1. maddesindeki suçu olu turaca ı kabul edilirken, bu suçun yanında dolandırıcılık yada hırsızlık suçunun da ayrıca olu aca ına dair herhangi bir ibareye yer verilmemi tir.

Yargıtay 11. Ceza Dairesinin itiraza konu uyu mazlıkla ilgili görü üne i tirak edilmemekle birlikte bir an için somut olayda her iki eylemi hırsızlık ve kredi kartının kötüye kullanılması olarak nitelendiren yerel mahkeme kararının do ru oldu u kabul edilse dahi, bir taraftan yukarıda açıklanan örnek olayları dolandırıcılık olarak nitelendirirken, di er taraftan somut olayımızda örnek olaylarda anlatılan eylemlerin benzeri olan eylemi hırsızlık olarak nitelendiren Yargıtay 11. Ceza Dairesinin içtihatları arasında çeli ki do aca ı gibi ayrıca yine i tirak edilmemekle birlikte yerel mahkemenin görü ü do rultusunda sadece mü tekilere ait kredi kartlarının hırsızlık suçuna, çekilen paraların ise kredi kartının kötüye kullanılması suçlarına konu edilmesi gerekirken, bir taraftan kartların çalınması ile hırsızlık suçunun tamamlandı ı kabul edilirken, di er taraftan çekilen paralarında hem hırsızlık suçuna hem de kredi kartının kötüye kullanılması suçuna konu edilerek aynı eylemin iki kez cezalandırılması suretiyle bir anlamda mükerrer mahkûmiyete de neden olunmu tur. Zira kredi kartlarının çalınması suretiyle hırsızlık suçunun tamamlandı ını kabul eden mahkeme tarafından, kredi kartlarının elde edilmesi için sahipleri tarafından yapılan masraflar hesaplanarak 5237 sayılı TCK'nun 145. maddesinin uygulanıp uygulanamayaca ının da tartı ılması gerekmektedir. Bankaların zaman zaman mü teri kazanma u runa kredi kartlarını hiçbir masraf almadan bazı mü terilerine verme e ilimleri de bilinen bir gerçek oldu undan iki ayrı suçun olu aca ının kabul edilmesi halinde hırsızlık suçundan dolayı TCK'nun 145. maddesinin uygulanma olana ı bulunmaktadır" görü üyle itiraz yasa yoluna ba -vurarak, Özel Daire bozma kararının kaldırılması isteminde bulunmu tur.

Dosya, Yargıtay Birinci Ba kanlı ına gönderilmekle, Ceza Genel Kurulunca de er-len-dirilmi ve açıklanan gerekçelerle karara ba lanmı tir.

TÜRK MİLLET ADINA CEZA GENEL KURULU KARARI

Sanığın hırsızlık ve banka kartını kötüye kullanma suçlarından cezalandırılmasına karar verilen somut olayda, Yargıtay Ceza Genel Kurulunca çözümlenmesi gereken uyuşmazlıklar;

1- Bankamatikten para çekmek için gelen kişilerin banka kartlarını, kurulan bir düzenekle ele geçirilerek bu kişilerin hesaplarından para çekme ekinde gerçekleştirilen bir eylemde; banka veya kredi kartlarının kötüye kullanılması suçunun yanında hırsızlık suçunun da oluşup oluşmayacağı belirlenmesi,

2- Banka kartlarının kötüye kullanılması suçunun yanında hırsızlık suçunun da oluşup oluşmayacağına karar verilmesi halinde ise, sanık hakkında TCY'nın 145. maddesinin uygulanması konularının bulunup bulunmadığı ile ilgili ara tırma yapılmasının gerekip gerekmediği,

Noktalarında toplanmaktadır.

Sanık Cumayı'nın, bankamatiklere gelenlerin banka kartını ele geçirebilmek için bir düzenek kurduğunu, düzenek nedeniyle işlem yapamayan ve kartları ATM (asynchronous transfer mode) cihazına takılan mağdurların yanına giderek ifrelerini yeniden girmelerini istemek suretiyle ifrelerini öğrendiği, banka kartı bankamatik cihazına sıkı an mağdurların uzaklaşması üzerine kartı tornavida ile çıkarttığı, ele geçirdiği banka kartı ile banka bir bankamatik cihazından mağdurların hesabından para çektiği, bu bağlamda; 07.10.2008 tarihinde Eryaman 1. Etap Ötümen Merkezi yanında bulunan ATM'de mağdur Bektaş'ın banka kartını bu ekinde ele geçirilerek banka bir ATM cihazından 100 Lira çektiği, yine 01.11.2008 tarihinde Eryaman 2. Etap Kutluta Merkezi önünde bulunan ATM'den mağdur Ahmet Sancak'ın kartını aynı yöntemle ele geçirdiği, kendisinden üphelenip takip eden mağdurların banka bir ATM'den para çektiğini görünce polise haber verdiği, sanığın bir süre sonra üzerinde mağdura ait hesaptan çektiği 600 Lira ile yakalandığı, yapılan yargılama sonucunda yerel mahkemece sanığın mağdur Bektaş'a yönelik hırsızlık suçundan 5237 sayılı TCY'nın 141/1, 53 ve 63. maddeleri uyarınca 1 yıl hapis, banka kartının kötüye kullanılması suçundan 5237 sayılı TCY'nın 245/1, 168/2, 52, 53 ve 63. maddeleri uyarınca 2 yıl hapis ve 12.000 Lira adli para cezası, mağdur Ahmet'e yönelik hırsızlık suçundan ise, 5237 sayılı TCY'nın 141/1, 53 ve 63. maddeleri uyarınca 1 yıl hapis, banka kartının kötüye kullanılması suçundan ise, 5237 sayılı TCY'nın 245/1, 168/1, 52, 53 ve 63. maddeleri uyarınca 1 yıl 4 ay hapis ve 8.000 Lira adli para cezası ile cezalandırılmasına karar verildiği, sanık müdafilerinin temyizi üzerine dosyayı inceleyen Özel Dairece hükmün onanmasına karar verildiği, Yargıtay C.Ba savcılığının ise "sanığın her bir mütekiye yönelik eylemden dolayı banka veya kredi kartının kötüye kullanılması suçunun yanında hırsızlık suçunun oluşup oluşmayacağına, oluştuğunun kabulü halinde ise bu suç yönünden 5237 sayılı TCY'nın 145. maddesinin uygulanması gerektiği" görüşüyle itiraz yasa yoluna başvurduğunu anlaşılmaktadır.

1- Öncelikle birinci uyuşmazlık konusunun ele alınıp değerlendirilmesi gerekmektedir:

Banka kartı; 01.03.2006 gün ve 26095 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren 5464 sayılı Banka ve Kredi Kartları Yasasının 3. maddesinde, "mevduat hesabı veya özel cari hesapların kullanımı dahil bankacılık hizmetlerinden yararlanmayı sağlayan kart" olarak tanımlanmıştır. Banka kartında mülkiyet bankaya, kullanım hakkı ise kart hamiline ait olmaktadır. Anılan yasada kart hamilinin; banka kartı veya kredi kartı hizmetlerinden yararlanan gerçek ya da tüzel kişisi olduğu belirtilmektedir.

765 sayılı TCY'nda kararlaştırılmayan "Banka veya kredi kartlarının kötüye kullanılması" suçu 5237 sayılı TCY'nın 245. maddesinde düzenlenmiştir. Anılan maddenin birinci fıkrasında; "Bankasına ait bir banka veya kredi kartını, her ne suretle olursa olsun ele geçiren veya elinde bulunduran kimse, kart sahibinin veya kartın kendisine verilmesi gereken

ki inin rızası olmaksızın bunu kullanarak veya kullandırtarak kendisine veya ba kasına yarar sa larsa, üç yıldan altı yıla kadar hapis ve be bin güne kadar adlî para cezası ile cezalandırılır” denilmektedir. Maddenin gerekçesinde de; “Madde, banka veya kredi kartlarının hukuka aykırı olarak kullanılması suretiyle bankaların veya kredi sahip-lerinin zarara so-kulmasını, bu yolla çıkar sa lanmasını önlemek ve failleri cezalandırmak amacıyla kaleme alınmıştır” denilmek suretiyle bu suçun yasaya konulmasının amacı (ratio legis) açıklanmıştır.

Yasa maddesindeki düzenleme kar ısında;

a- Ba kasına ait banka veya kredi kartının her ne suretle olursa olsun ele geçirilmesi veya elde bulundurulması,

b- Kart sahibinin veya kartın kendisine verilmesi gereken ki inin rızası olmaksızın kartın kullanılması veya kullandırılması,

c- Ki inin kendisine veya ba kasına yarar sa laması,

Ko ullarının birlikte gerçeikle -mesi halinde TCY’nın 245/1 maddesinde yazılı olan suç olu abilecektir.

TCY’nın 245/1. maddesinde yer alan “her ne suretle olursa olsun” ifadesi ile banka veya kredi kartının yasalarda suç olu turmayan eylemlerle ele geçirilmesi kastedilmektedir. Bu düzenleme ile yasa koyucu, banka ya da kredi kartının failin eline hukuka uygun yollardan geçmesi halinde do abilecek duraksamaları gidermek istemi ve bu ele geçirme hukuka uygun olsa bile banka ve kredi kartlarının kötüye kullanılmasını yaptırma ba lamıdır. (Fahri Gökçen TANER, “Banka veya Kredi Kartlarının Kötüye Kullanılması Suçu Bir Bile ik Suç mudur?”, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, Yıl: 2007, Cilt 56, Sayı 2, s. 80)

Konumuzla ilgisi bulunan bir di er suç olan hırsızlık ise, 765 sayılı TCY’nın 491/ilk maddesinde; “di erinin taınabilir malını rızası olmaksızın faydalanmak için bulundu u yerden alma”,

5237 sayılı TCY’nın 141/1. maddesinde; “Zilyedinin rızası olmadan ba kasına ait taınır bir malı, kendisine veya ba kasına bir yarar sa lamak maksadıyla bulundu u yerden alma” olarak tanımlanmıştır.

Görüldü ü gibi her iki yasada da benzer ekilde tanımlanan hırsızlık suçu; ba kasına ait taınabilir bir malı sahibinin (zilyed) rızası olmaksızın faydalanmak kastı ile bulundu u yerden almaktır.

5237 sayılı TCY’nın hazırlanmasında esas alınan asıl kural gerçek içtima olup “kaç fi-il var-sa o ka-dar suç, kaç suç var-sa o ka-dar ce-za” söz konusu olacaktır. Nitekim Adalet Komisyonu raporunda bu husus ; “Ceza hukukunun temel kurallarından birisi, ‘kaç fiil varsa o kadar suç, kaç suç varsa o kadar ceza vardır’ ekinde ifade edilmektedir. Bunun istisnaları, suçların içtimaı bölümünde belirlenmiştir. Bu istisnalar dı nda, i lenen her bir suçla ilgili olarak ayrı ayrı cezaya hükmedilecektir. Böylece verilen her bir ceza, baımsızlıını koruyacaktır” ekinde ifade edilmiştir (TBMM Adalet Komisyonu’nun 03.08.2004 gün ve 1/593-60 sayılı Raporu). Bu kuralın istisnaları ise, 5237 sayılı TCY’nın “suçların içtimaı” bölümünde, 42 (bile ik suç), 43 (zincirleme suç) ve 44. (fikri içtima) maddelerinde düzenlenmiştir.

Gerçek içtima kuralının istisnalarından birisi olan ve uyu mazlık konusuyla yakından ilgisi bulunan bile ik suç, Yasanın 42. maddesinde; “Biri di erinin unsurunu veya a ırla tırıcı nedenini olu turması dolayısıyla tek fiil sayılan suçta bile ik suç denir” ekinde tanımlanmıştır ve bununla da yetinilmeyerek; “bu tür suçlarda içtima hükümleri uygulanmaz” hükmü getirilmiştir. Ceza Genel Kurulunun 13.02.1984 gün ve 322-64 sayılı kararında; “...eriyen ve eriten ba ka ifade ile kayna an suçlardan biri di erinin unsuru veya a ırla tırıcı sebebinin tekil etti inin yasada açıkça gösterilmesi arttır ve bu art suç ve cezaların kanunili inin gere didir” denilerek bile ik suçta unsur ya da a ırla tırıcı nedeni olu turan suçun, bile ik suç

olarak düzenlenen baımsız suçun içinde mutlaka ve ayrıca gösterilmesi gerektiği vurgulanmıştır.

5237 sayılı Yasanın 245/1 maddesinde düzenlenen banka veya kredi kartlarının kötüye kullanılması suçunun yasadaki düzenleniş ekli gözönüne alındığında bile iki suç olarak düzenlenmediği görülmektedir. Banka veya kredi kartının kötüye kullanılması suçu ile birlikte olabilecek diğer suçlara yasadaki öngörülen ceza miktarları da, bu suçun bile iki suç olarak düzenlenmediğini açıkça ortaya koymaktadır. Bu nedenle, banka veya kredi kartının hukuka aykırı olarak ele geçirilmesi durumunda olabilecek hırsızlık, yağma, güveni kötüye kullanma, dolandırıcılık gibi suçlar ile banka veya kredi kartlarının kötüye kullanılması suçu arasında gerçek içtima kuralı uygulanarak fail her bir suçtan ayrı ayrı cezalandırılmalıdır. (Veli Özer Özbek, Banka veya Kredi Kartlarının Kötüye Kullanılması Suçu, Bilişim Hukuku Konferansı, Yargıtay Başkanlığı, 2008, s.108; Fahri Gökçen TANER, “Banka veya Kredi Kartlarının Kötüye Kullanılması Suçu Bir Bileşik Suç mudur?”, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, Yıl: 2007, Cilt 56, Sayı 2, s. 80)

Bu açıklamalar ışığında birinci uyuşmazlık konusu değerlendirildiğinde;

5237 sayılı TCY'nın 245/1 maddesindeki banka veya kredi kartlarının kötüye kullanılması suçu bileşik suç olarak düzenlenmemiş olup yasa maddesinde geçen “her ne surette olursa olsun” ifadesi banka veya kredi kartlarının sadece hukuka uygun yollardan ele geçirilmesini kapsamaktadır. Bunun sonucu olarak; sanığın kurduğunu düzenek ile ATM makinesine para çekmek için gelen mağdurların ifresini de özenmek suretiyle ele geçirdiği, ekonomik değeri bulunduğu kuşku bulunmayan menkul mal niteliğindeki banka kartı ile banka bir ATM cihazına gidip para çekmesi ekinde gerçekleşen işlemlerinde banka veya kredi kartının kötüye kullanılması suçu yanında hırsızlık suçu da olmaktadır.

Bu itibarla, sanığın işlemlerinin ayrıca hırsızlık suçunu oluşturmayacağına ilişkin Yargıtay C. Başkanlığı itirazında isabet bulunmamaktadır.

2- Banka veya kredi kartlarının kötüye kullanılması suçunun yanında hırsızlık suçunun da olabileceği ile karar verildikten sonra, sanık hakkında 5237 sayılı TCY'nın 145. maddesinin uygulanma koşullarının bulunup bulunmadığının araştırılmasının gerekmediği hususuna gelince:

Konu daha önce de Ceza Genel Kurulunun önüne gelmiş ve 15.12.2009 gün ve 242-291 ile 13.11.2007 gün ve 210-234 sayılı kararlarda çözüme kavuşturulmuştur.

5237 sayılı TCY'nın 145. maddesinde; “(1) Hırsızlık suçunun konusunu oluşturan malın değerinin azlığı nedeniyle, verilecek cezada indirim yapılabileceği gibi, ceza vermektense vazgeçilebilir” hükmü yer almakta iken, anılan hüküm suç tarihinden önce 29.06.2005 gün ve 5377 sayılı Yasanın 16. maddesi ile; “(1) Hırsızlık suçunun konusunu oluşturan malın değerinin azlığı nedeniyle, verilecek cezada indirim yapılabileceği gibi, suçun işleniş ekli ve özellikleri de göz önünde bulundurularak, ceza vermektense vazgeçilebilir” ekinde değiştirilmiş, madde ile hırsızlık suçlarına, “konu edilen değer”in azlığı nedeniyle yargıca, cezada indirim yapma veya ceza vermeme yönünde, geniş takdir yetkisi tanınmıştır.

Anılan maddenin gerek ilk ekli, gerekse değiştirilmiş biçimi; ortak tanımlama ile, hırsızlık suçunun konusunu oluşturan değer az olmasını temel almaktadır. Değer azlığı ile yasa koyucu tarafından neyin kastedildiği, duraksamaları önleyecek biçimde açıklıkla kavuşturulmaması, rakamsal bir sınırlandırma getirilmemesi ancak yargıca, yargılama konusu maddi olayla ilgili olarak takdir ve değerlendirme yetkisi tanınmıştır. Ne var ki, yasa koyucu, yargıcın takdirini, soyut ve farklı bir disiplinle sınırlandırmıştır. O da; “az olarak kabul edilecek değer” yargıcın takdirinde, ceza vermektense vazgeçmesini gerektirecek ehemmiyetsiz ölçüde olması, banka bir ifade ile değere dayalı ihlalin ceza verilmemeyi nesafeten haklı saydıracak alt düzeyde bulunmasıdır. Yargıç, çalınan veya çalınmaya kalkışılan bu değer azlığını ya indirimli bir cezayla ya da suçun işlenişindeki özellikler

itibarıyla ceza vermemekle de erlendirebilecektir.

Maddenin ilk metninden sonraki de i iklikte; “suçun i leni ekil ve özellikleri göz önünde bulundurularak” ibaresinin, “cezada indirim” seçene inden sonra ve “ceza vermekten vazgeçilebilir” seçene inden önce yazılmasının, suça konu malın de erini farklıla tırma-yaca ı açıktır. Bu nedenle; “az ceza verme” seçene inde daha yüksek de erin aranaca ı, “ceza vermekten vazgeçme” halinde ise daha az bir de erin aranmasının gerekli oldu u sonucuna ula ılmamalıdır.

Bu itibarla, 5237 sayılı Yasanın 145. maddesinin uygulanmasında, 765 sayılı TCY’nın 522. maddesinde öngörülen “hafif” ya da “pek hafif” kavramlarıyla irtibatlı bir yoruma gidilmemeli, Yargıtay’dan, anılan maddenin uygulanması sürecindeki içtihatlarına paralel ekilde, yıllık de er ölçülerini belirlemesi beklenmemelidir. 5237 sayılı Yasanın 145. maddesinin konulu amacı gözetilmeli, anılan hükmün 765 sayılı TCY’nın 522. maddesinden farklı oldu u kabul edilmelidir.

Yargıç, bu de erlendirmenin yanı sıra her somut olayda, suçun i leni ekli, ma dur veya sanı ın konumu, olayın gerçekleşti i yer ve zamanı dikkate alacak, 5237 sayılı TCY’nın 3. maddesinde i aret edildi i üzere, “i lenen fiilin a ırlı ıyla orantılı” olacak ekilde bir cezaya hükmetmek suretiyle ceza adaletini sa layacaktır. Görüldü ü gibi madde ile getirilen sistem, sadece malın de erinin objektif ölçütlere göre belirlenerek cezadan indirim veya ceza verilmemesinden ibaret de ildir. Olayın özelli i, ma durun konumu, failin ki ili i ve suçun i leni ekli her olayda de erlendirmeye konu edilecek, meydana gelen haksızlı a faili iten etkenler ve bu haksızlı ın ma dur üzerindeki etkileri de gözetilerek, maddenin uygulanıp uygulanmaması ve özellikle ceza verilmeme haliyle ilgili seçene in, eylemin failine uygun dü üp dü meyece i belirlenecek ve takdirin gerekçesi de kararda gösterilecektir.

Ancak burada 5237 sayılı TCY’nın 147. maddesinde düzenlenmi bulunan “a ır ve acil bir ihtiyacı kar ılamak için hırsızlık suçunun i lenmesi” hali ile 145. maddede öngörülen “de er azlı ı” kavramı kar ıtılmamalıdır. 145. maddede öngörülen de er azlı ı ile zorun-luluk halini düzenleyen 147. maddenin uygulanma ko ulları birbirinden farklı olup, 147. maddenin ayırıcı ölçütü hırsız-lı ın a ır ve acil bir ihtiyacı kar ılamak için yapılmasıdır.

Buna kar ılıklı 145. maddenin uygulanmasındaki en önemli kriter ku kusuz de er ölçüsüdür ve bu de erin “ceza vermeme” halini de haklı saydıracak düzeyde az olmasıdır.

Bu açıklamalar ı ında ikinci uyu mazlık konusuna ili kin olarak somut olay de erlendirildi inde;

Sanı ın ATM makinesine para çekmek veya i lem yapmak için gelen ki ilerinin banka kartını ele geçirebilmek için bir düzenek kurdu u, bankamati e taktı ı bu düzenek nedeniyle i lem yapamayan ve kartları bankamati e sıkı an ki ilerinin yanına yardım etme görünümü altında yakla tı ı, ifrelerini ö renebilmek amacıyla ifrelerini yeniden girmelerini istedi i, böylece ifrelerini ö rendi i, sanı ın kurdu u düzenek nedeniyle banka kartı ATM cihazına sıkı an ma durların telefon etmek için uzakla ması üzerine banka kartını tornavida ile çıkarttı ı, ele geçirdi i banka kartı ile ba ka bir bankamatikten ma durların hesabından para çekti i anla ılmakta olup bu ekilde geli en olayda, suçun i leni ekli itibarıyla 5237 sayılı TCY’nın 145. maddesinin uygulanma ko ullarının bulunma-dı ı sonucuna ula ılmaktadır.

Bu itibarla sanık hakkında hırsızlık suçundan hüküm kurarken 5237 sayılı TCY’nın 145. maddesini uygulamayan yerel mahkemenin takdirinde ve Özel Daire kararında bir isabetsizlik bulunmamaktadır.

Sanı ın eylemlerinin banka veya kredi kartının kötüye kullanılması suçunun yanında hırsızlık suçunu da olu turdu u yönünde oy kullanan üç Kurul Üyesi; “sanık tarafından olay tarihinde hırsızlık yoluyla ele geçirilen banka kartlarının tekrar elde edilmesi için sahipleri tarafından yapılan masraflar hesaplanmalıdır. Ayrıca bankaların zaman zaman mü teri kazanabilmek için hiçbir masraf almadan banka kartlarını mü terilerine verme e ilimleri

oldu undan bu hususlar hırsızlık suçundan dolayı 5237 sayılı TCY'nın 145. maddesinin uygulanma ko ullarının de erlendirilmesi amacıyla ara tırılmalıdır. Bu nedenle de eksik ara tırmaya dayanan yerel mahkeme hükmünün bozulması gerekir" dü üncesiyle kar ıoy kullanımı lardır.

SONUÇ :

Açıklanan nedenlerle,

1- Yargıtay C.Ba savcılı ı itirazının **REDD NE**,

2- Dosyanın mahalline gönderilmek üzere Yargıtay C.Ba savcılı ına **TEVD NE**,
30.03.2010 günü yapılan müzakerede birinci uyu mazlık nedeni yönünden oybirli i, ikinci uyu mazlık konusunda ise oy çoklu u ile karar verildi.

hsan AKÇ N
Birinci Ba kanvekili

Serpil ÇET NKOL
8.C.D.B k.

Turan DEM RTA
7.C.D.B k.

Celal ALTUNKAYNAK
6.C.D.B k.

Mahmut GÜL
10.C.D.B k.

Sevgi SAKA

Hüseyin EKEN

Ö. Yılmaz ÇAMLIBEL

S. Zeki SKENDER

M. Metin KAYA

. Rü tü C R T

M. Nihat ÖMERO LU
5.C.D. B k. V.

Muharrem CO KUN

Nuray T. DURANO LU

Saniye TARHAN

brahim AHBAZ
Kısmen Kabul

Günsal ALBAYRAK
9.C.D.B k. V.
Kısmen Kabul

Bahri DEM REL

Ramazan ÖZKEP R
Kısmen Kabul

Imettin KÖKLÜ

Salih KOCALAR

Rıza AH N

Halim A ANER

Meryem ÜSTÜNER